

РЕШЕНИЕ

№ 3260

гр. София, 19.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10958** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от [фирма], срещу Решение № ПО-01-123/19.10.2020г., издадено от директора на Б. дирекция „3. район“ /БДЗБР/, към Министерство на околната среда и водите.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на решението като постановено при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби.

Ответникът – директор на БДЗБР, в депозирано писмено становище оспорва жалбата и моли съда ад се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не и праща представител и не изразява становище.

Съдът, като се запозна с жалбата и събраните по делото писмени доказателства, прие следната фактическа обстановка:

Със Заявление вх.№ РР-02-6/19.06.2020г., дружеството е поискало издаването на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект – „Извор“, Водовземно съоръжение /ВС/ „Извор 1“, с цел на ползването - напояване на земеделски земи.

Към заявлението са приложени документ за платена такса в размер на 250 лв., Скици, Обосновка на исканите водни маси, Хидроложки доклад, Доклад, описващ параметрите и техническото състояние на Г. „Извора“, Извадка от инвентарна книга на ДМА.

След постъпване на заявлението и при спазване на императивните изисквания на чл. 60, ал. 13, т. 4 от Закона за водите, административният орган е изискал по електронен път от Националната агенция за приходите, Агенция "Митници" и общините информация за наличие или липса на задължения

Видно от Удостоверение рег.№ 32-214279/24.07.2020г. от Агенция „Митници“, дружеството няма изискуеми митнически задължения и други публични държавни вземания по смисъла на чл.162, ал.2 от ДОПК.

От представеното удостоверение за наличие и липса на данъчни задължения изх.№ [ЕГН]/06.07.2020г., издадено от [община] се установява, че дружеството няма задължения за местни данъци и такси.

От представената от НАП информация се установява, че оспорващият няма задължения, но от представената справка от Столична община се констатира задължения за местни данъци и такси. Също така в хода на производството е установено, че дружеството не е заплатило имуществена санкция в размер на 2000лв., наложена с влязло в сила Наказателно постановление № ПО-02-96/10.12.2019г.

Въз основа на горното е издадено оспорваното в настоящето производство решение, с което е отказано издаването на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект – „Извор“ (погрешно посочено река Рилска).

В хода на събиране на доказателства пред настоящата инстанция са представени доказателства за разсрочване на задълженията към Столична община, както и за заплащана не наложената санкция с наказателното постановление, посочено по-горе.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения преклузивен срок, от лице с правен интерес да оспорва, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Решението е издадено от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия, при спазване на императивните изисквания за форма, по смисъла на чл.59 от АПК като спор по тези въпроси между страните няма.

В хода на производство обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира, което е довело и до неправилното прилагане на материалния закон. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание, какъвто е настоящия случай.

За да постанови своя административен акт, ответникът е приел, че са налице предпоставките на чл.68, т.10, б.„а“ от Закона за водите. Съгласно тази разпоредба административният орган по чл.52, ал.1 от същия закон отказва издаване на разрешително, когато заявителят задължения за публични вземания. За да се приложи тази норма е достатъчно наличието на една от предпоставките, визирани в нея и е достатъчно основание за се постанови отказ. В същото време от приложното поле на тази разпоредба са изключени задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения. Както се спомена по-горе, ответникът е приел, че дружеството има задължения към Столична община и има незаплатено задължение по наложена му имуществена санкция. След като е

констатирал тези нарушения, органът е следвало да изпълни императивно вмененото му с нормата на чл.61, ал.3 от ЗВ задължение да уведоми дружеството – заявител за установените несъответствия и за правото в двумесечен срок да отстрани същите. По този начин е препятствана възможността му за изпълнение на изискванията на закона за заплащане на дължимите задължения или за представяне на доказателства за изпълнението им. По този начин е нарушен принципът на чл.35 от АПК, съгласно който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. като не го е сторил, административният орган е издал един незаконосъобразен акт по смисъла на чл.146, т.3 от АПК и като такъв следва да се отмени. Тъй като естеството на акта не позволява решаването му по същество, делото следва да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне, при изпълнение на законовата процедура, вкл. разпоредбата на чл. 61, ал. 3 от ЗВ, като след изтичане на предвидения двумесечен срок следва да се прецени изпълнение на законовите изисквания за издаване на разрешително по реда на чл. 44 от ЗВ.

За пълнота на мотивите, съдът следва да отбележи, че в акта е допусната грешка, която съдът определя като техническа, тъй като в обстоятелствената част се говори за заявление с вх.№ РР-02-6/19.06.2020г. и обект „река Извор“, докато в диспозитива се отхвърля за съвсем друго заявление и обект. Така допуснатата неточност не може да доведе до отмяна на административния акт на това основание, но дава сериозно отражение, относно прецизността му.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на оспорващата страна се дължат разноски, но такива не се претендира, поради което съдът не може служебно да присъжда.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-01-123/19.10.2020г., издадено от директора на Б. дирекция „3. район“ към Министерство на околната среда и водите.

ВРЪЩА делото на Б. дирекция „3. район“ за ново произнасяне, при съобразяване със задължителните указания за прилагането на закона, за което определя 14-дневен срок от получаването му.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: